

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

*SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)*

*SSN Antoni Górski (sprawozdawca)*

*SSN Grzegorz Misiurek*

w sprawie z wniosku H. K. i J. Z.

przy uczestnictwie S. N., A. H., A. M., A. P., M. M., J. W., M. K., J. P., W. P., E. K., B. K., J. G., A. K. i L. K.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 listopada 2008 r.,

na skutek zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Okręgowy w K.

postanowieniem z dnia 2 czerwca 2008 r., sygn. akt II Cz (...), II CZ (...):

"1. Czy na postanowienie o przyznaniu wynagrodzenia zarządcy nieruchomości ustanowionemu w ramach zabezpieczenia roszczenia w sprawie o zniesienie współwłasności przysługuje zażalenie?"

2. Czy na postanowienie o zatwierdzeniu sprawozdania z zarządu takiegoż zarządcy przysługuje zażalenie?"

**odmawia podjęcia uchwały.**

### Uzasadnienie

W sprawie o zniesienie współwłasności nieruchomości położonej w K. przy ul. D., Sąd Rejonowy w K. wydał w dniu 16 maja 2001 r. w ramach postępowania zabezpieczającego zarządzenie tymczasowe, ustanawiając na czas trwania sprawy zarząd tymczasowy nieruchomością, sprawowany obecnie przez „S.(...)” sp. z o.o. w K.

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2007 r. Sąd Rejonowy przyznał zarządcy wynagrodzenie za sprawowanie zarządu, a postanowieniem z dnia 14 czerwca 2007 r. zatwierdził sprawozdanie z zarządu wykonywanego w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 30 września 2006 r.

Oba postanowienia zostały zaskarżone zażaleniami przez część uczestników postępowania. Przy rozpoznawaniu zażaleń Sąd Okręgowy w K. powziął wątpliwość co do dopuszczalności zaskarżenia tych postanowień zażaleniami, którą na podstawie art. 390 k.p.c. przedstawił do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wymaga podkreślenia, że przedmiotowe rozstrzygnięcia, dotyczące zarządu nieruchomości, zapadły nie na podstawie przepisów prawa materialnego (art. 203 bądź art. 269 § 1 k.c.), lecz w ramach postępowania zabezpieczającego wniosek o zniesienie współwłasności. Formułując zagadnienia prawne dotyczące tej materii, Sąd Okręgowy nie przywiązał należytej uwagi do kwestii intertemporalnych, które mają w niniejszej sprawie zasadnicze znaczenie, w związku z nowelizacją procedury cywilnej dokonaną ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz. 1804). Ustawa nowelizująca weszła w życie z dniem 5 lutego 2005 r., jednakże zgodnie z jej art. 7, postępowania zabezpieczające i egzekucyjne wszczęte przed dniem jej wejścia w życie toczą się według przepisów dotychczasowych. Oznacza to, że do rozważanej w sprawie problematyki zaskarżenia postanowień wydanych w ramach zabezpieczenia wniosku mają zastosowanie przepisy kodeksu postępowania cywilnego sprzed wspomnianej nowelizacji. Podstawowe znaczenie ma zatem art. 757 k.p.c. w ówczesnym brzmieniu, zgodnie z którym, jeżeli jako zabezpieczenie ustanowiono zarząd, będzie on wykonywany według przepisów o zarządzie w toku egzekucji z nieruchomości, z tym zastrzeżeniem, że dłużnik nie może być ustanowiony zarządcą. Nie ulega kwestii, że na mocy odesłania zawartego w tym przepisie, do zaskarżenia postanowienia w przedmiocie wynagrodzenia zarządcy będzie miał zastosowanie art. 939 § 3 k.p.c., który przewidywał możliwość zakwestionowania takiego postanowienia zażaleniem.

Z kolei problematyka dotycząca sprawozdania z wykonywanego zarządu w toku egzekucji regulowana była i jest nadal w art. 937 k.c. Zgodnie z § 2 tego przepisu, sąd, po wysłuchaniu wierzycieli, dłużnika i zarządcy oraz po rozpatrzeniu sprawozdań, a zwłaszcza przedstawionych w nich pozycji rachunkowych, zatwierdza sprawozdania zarządcy albo odmawia ich zatwierdzenia w całości lub w części. Przepisy postępowania

egzekucyjnego sprzed nowelizacji, mające tu zastosowanie z mocy odesłania zawartego w art. 757 k.p.c. nie przewidywały zażalenia na postanowienie sądu wydane w tym przedmiocie, w związku z czym zarówno w doktrynie, jak i w judykaturze przyjmowano zgodnie, że zażalenie tu nie przysługuje (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2001 r., III CZP 51/00, OSNC 2001, nr 6, poz. 61).

Z powyższych rozważań wynika, że w stanie prawnym obowiązującym przed dniem 5 lutego 2005 r., który ma zastosowanie do problematyki zarządu ustanowionego przez sąd w ramach zabezpieczenia wniosku o zniesienie współwłasności w niniejszej sprawie, kwestia dopuszczalności zaskarżenia obu postanowień objętych przedstawionym zagadnieniem prawnym nie nasuwa wątpliwości.

W orzecznictwie przyjmuje się jednolicie, że przedmiotem zagadnienia prawnego przedstawionego na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. może być tylko taka poważna wątpliwość prawna, której wyjaśnienie uchwałą Sądu Najwyższego jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2006 r., III CZP 84/06, czy z dnia 19 stycznia 2007 r., III CZP 144,06, niepubl.). Skoro, jak się okazało, w niniejszej sprawie nie zachodzą takiego rodzaju wątpliwości, należało odmówić podjęcia uchwały (art. 61 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r., Dz. U. Nr 240, poz. 2052, ze zm.).